

ДВОРЪ

На Гана Павлова

Не бѣше пѣсень, връхъ Каймакчаланъ,
това, което помня, нито воя
на новъ кръвопролитенъ ураганъ ;

години вече въ сѣнчесто усое,
кждето бѣ захлупенъ по очи
баща ни, буйни, пролѣтни порои,

игриво оцвѣтени отъ лжчи
презъ свода китенъ, бѣли кости миха
при въздухъ като росна капка чистъ ; —

отъ общата ни стая гледахъ тихо,
допрѣлъ чело до потното стѣкло,
на двора нощния дъждовенъ вихъръ.

Като огромно, тежко колело
кѣнтѣха грѣмъ и грѣмоломенъ трѣсъкъ,
и като кръвъ отъ пукнато чело

избликваше свѣткавичниятъ блѣсъкъ, —
но не свали на двора луспестъ змей
стихията съ могщия си тласкъ.

Ахъ, тоя дворъ все съ мраченъ блѣсъкъ грѣй
въ въображението ми съ години,
и ситна слама буренъ вѣтъръ вѣй ;